

нада: сега е трети път какъ вършите това съ мене!... Защо туряте афиши, а послѣ пждите публиката?

— Нѣма чловѣци, не видите ли? продума съ виноватъ, сниженъ гласъ, нещастниятъ съдържателъ, още по-издребнялъ и жалкъ отъ смущение.

Офицеринътъ съ семейството си и цивилниятъ излѣзохъ изъ залата и се спрѣхъ при кассата. Кассиерката, сжщата хубавичка дѣвойка, която трѣбваше, въ розино трикò, да играе на въжетò, повръщаше стойността на билетитѣ на нѣколцината посѣтители. Ржката ѝ притреперваше и на очитѣ ѝ едвамъ лъщеше една сълзица.

Цивилниятъ побутна офицерина и му посочи афишата за тазъ вечерното прѣдставление, залѣпена на дѣскитѣ. — Той обърна вниманието му къмъ нѣкои редове съ по-малко едри букви, които по-прѣди не бѣхъ забѣлѣжили.

Тие редове бѣхъ изумителни, невѣроятни: Надали въ свѣта се е появявала афиша съ подобно явление:

„Умоляваме почитаемата публика да заповѣда на прѣдставлението ни тая вечеръ, отъ милостъ и чловѣколюбие, защото азъ и семейството ми ще умремъ отъ гладъ!*)

Това зловѣщо обаждане, очевидно, страдаше отъ голѣмо прѣувеличение, но то свидѣтелствуваше за безисходността, която го е диктувала.

Тѣ се спогледахъ смаяни.

Офицеринътъ се потрѣка по челото:

— Ето и тука трагедия, жива трагедия.... И отъ тая трагедия азъ идяхъ да искамъ развлѣчение... Батакъ животъ!

Тѣ си излѣзохъ безъ да погледнатъ на кассата.

*) Фактъ.